

In memoriam László Gyula

Joggal gondolhatjuk, hogy az Úristennek nagy tervei vannak velünk, melyhez az utóbbi néhány évben a legjobb szaktanácsadókat, tan-székünk kiváló barátait, legnemesebb patrónusa-it szőlította magához.

Most a magyarság legkeletibb törzsből származó székely ősök hűségese székely ivadéka – aki szelíd öntudattal vallotta: „Egy nép történetében élek, s ez boldoggá tesz: magyar vagyok!” – kapta meg a mennyei behívót.

László Gyula régész professzor nemcsak tárgyi emlékeink jeles ismerője, de tehetséges képzőművész, olyan teljes életet élő, bölcs élet-szemléletű, személyes példaadással elől járó tudós, aki nemzedékünk legeminensebb, hangosan gondolkodó tanítója is volt. Amilyen szép életet élt, olyan szép volt halála is: az általa szerfelett tisztelt, számos munkájában központi szereplőként megjelenő Szent László király sírjánál érte a kegyes halál. Elkövetkezett a „kettős honfoglalás” bajnokának harmadik honfoglalása: a Székelyföld, az Anyaország után, a „regös nagy úton” az Égi Birodalom meghódítására indult.

Ismerői közül sokan táltosnak hitték, hiszen amihez csak nyúlt a tudomány és a művészet terén, arannyá változott a keze alatt, mégis egész életében a szegény emberek történetét kutatta,

kultúrájukban, amelyet mindig is értékén becsült, találta meg a kulcsot múltunk rejtélyeinek megfejtéséhez. Meggyőződése volt, hogy a múlt nem azonos azzal, ami megmaradt belőle, ezért az egykori élet teljességét kell kutatni, vallotta, hogy a sokoldalú megközelítés kellő érlelési idő után elvezet ahhoz a termékeny bizonytalansághoz, amely közelebb vihet a felmerülő kérdések megoldásához.

A közelmúltban egyszer megkérdezték tőle, mit hagyna örökül történetünk fiatal bűváira „azt üzenem – mondotta –, hogy éljenek a jelenünkben gazdag életet s ezt a gazdagságot keressék a múltban is. Ezt vallom ma is. Szükséges a régészeti aprómunka, és el nem hanyagolható, de végül is a »hogyan éltek, mit műveltek, mit hittek, mit álmodtak« az igazi kérdés: tehát milyen emberek voltak.”

Nagyvárad, 1998. június 17. Ez idő óta, ha felnézünk az égre, fényesebben ragyogónak látjuk a Hadak Útját, egy új csillag tűnt fel a mennyei seregben. A magyar sors legavatottabb értője kalauzolja majd a csillagösvényen nyargaló Csaba királyfit, ha egyszer rászánja magát arra, hogy újjólag győzelemre vezesse népét.

Szegfű László

Számunk szerzői

BÍRÓ CSABA hallgató (JGYTF); BÍRÓ MAGDOLNA hallgató (JATE BTK); DÖBÖR ANDRÁS tanár, hallgató (JGYTF); FEJŐS SÁNDOR tanár, hallgató (JGYTF – JATE BTK); ERDÉLYI MÓNIKA hallgató (JGYTF); FORRÓ LAJOS tanár, hallgató (JGYTF); HEGYI GERGELY hallgató (JGYTF); IRSEVICS KRISZTIÁN hallgató (JGYTF); JANCSÁK CSABA tanár, hallgató (JGYTF – JATE BTK); KISS GÁBOR FERENC tanár, hallgató (JGYTF – JATE BTK); KOTECZKI ISTVÁN hallgató (JGYTF); LÁNYI ERNŐ vasúttörténész (Budapest); MÉSZÁROS ÁGNES hallgató (JGYTF); NAGY TAMÁS tanár (Tatabánya); PAPP GÁBOR hallgató (JGYTF); PETHEŐ ATTILA hallgató (JGYTF); SIKET ZOLTÁN hallgató (JGYTF); SZABÓKI JUDIT hallgató (JGYTF); TÓTH LÁSZLÓ ZSOLT hallgató (JGYTF); ZALAI ANITA főiskolai tanársegéd (JGYTF).

Czagány Gábor Írország történetével foglalkozó tanulmánya technikai okok miatt maradt ki lapszámunkból. A hiányt a következő – szeptember-októberi – számban pótoljuk, Olvasóink és Szerző türelmét kérjük. A szerk.